

Kérdésre válasz

Mondd, ilyennek képzelted Európát?
Hisz minap még bikán lovagló tévszerelmes
volt, ifjú és mohó, titkon bújt vágyakért bohó
gondolatú.
Mára aszúsodó szemekkel nézne rád,
ha látna, de hályogot visel, s meddő méhe
léha múlttal magtalanná lett: nincs, ki kikel
onnan.
Max egy múmiácska, egy mumifikált butácska
valaki, - mi, aki, ami semmi tulajdonképp.
Csak művi kreáció, testidegen. Létrejötté
magas kezek műve ám, kik tudatos
gazsággal tették ezt vele még anno,
korunk hajnalán.
Még hittünk szép jövőben, még nyugaton kelt a nap
nekünk, s nem gondoltunk arra, hogy ezt teszik velünk
már akkor összekacsingatók, elegáns öltönyös
urak, tulajdonképp tahók,
igazi lelkünket falók.
Sem héber szorgalom, sem gazdasági ászok,
sem keresztény kegyek, sem isteni kovászok
szülte manna nincs. Már minden kikopott,
s, hol Urunkat áldottuk, csak csupa rom
vagy mecset, minaret, s müezzint fest
az amatőr ecset.
Tarkabarka göncben útszélen áll a nő,
multikulti eszmét kacéran hirdető ő, de
ráncosodó bőre, s gubancos haja, mind-mind
azt mutatja, hogy árt a gyors kaja.
És kártékony az eszme, mit média lehel,
bértollnoki firka az agyát simítja el, azaz
épp ott nincs gyűrődés, hol lennie kell.
Kellene legyen, de vén Európánk már nincs
olyan kegyen. Már nincs kegy, sem kegyelem,
csak kegyencség és lesből irányított szellemi
s testi restség.
Ez a kép, mit látunk és letaglózna tán, ha nem
hinnénk még páran, hogy van remény az égben
most, korunk alkonyán is, hogy nem a végső fázist
éljük, hogy az agyunk él még, hogy le sosem fagyunk,
mert ember, magyar, kereszties, s nem import gép vagyunk.

Elit

Borzasztó kényes téma ez. Ha elitről hall az ember szinte azonnal kinyílik a képzeletbeli
- székelyföldön valódi - bicska a zsebében, hiszen rögvest valami kiváltságos, szűk körű
embercsapatra gondol, akik élnek világukat, rá sem hederítve a szegény pórnépre. S teszik

mindezt úgy, hogy a mi pénzünket költik arrogáns képpel és gőzös aggyal. Hozzátehetjük még, hogy van is ebben a prekoncepcióban, előítéletben valami igazság. Ám azt is látnunk kell párhuzamosan, hogy ez a képzet a fejünkben abból ered, hogy az elit kifejezést hajlamosak vagyunk a mai - olykor tragikomikusan idióta szintű - világ önfelkent politikusokból és úrgazdag vállalkozókból álló csoportjával egyenértékűsíteni, asszociálni, akár azonosítani. Na, ez az, ami téves. Mert az elit, a valódi, az igazi „kiváltságos” kör egészen más. És erre a változó, fluktuáló létszámú társadalmi kategóriára igenis szükség van. De miről is beszélek, kikre is gondolok? Nos, minden társadalom előbb-utóbb kitermeli a saját elitjét, azaz azokat az embereket, akik valamiben kiemelkedőt tudnak nyújtani - legyen az bármi, a művészetektől a gazdaság bármely ágazatáig - és e tehetségüket felelősen a nemzetük javára akarják és tudják kamatoztatni. Ezt a réteget szüntette meg például egy tollvonással (értsd kivégzéssel) anno a kambodzsai rezsim.

Hogyan is jött létre ez a kiválasztódás? Természetesen vagy mesterséges módon? Is-is. Minél inkább előrehaladott az emberiséggel a történelem, annál inkább tolódtott ez a kettős lehetőség a mesterséges szelekció irányába, egyre szorosabban kapcsolódva az épp uralkodó rendszer kívánalmaihoz. Ha nemzeti érzelmű volt a kormányzás, akkor a saját tehetségeket próbálta megtalálni, kiemelni és a haza szolgálatába állítani. Ha liberális, vagy valamilyen extrém „izmus”-hoz kapcsolódó csapat uralgott éppen, akkor vagy a saját csoporthoz való tartozás előnyeit élvezőkből álló (lásd például a Bánk bánban a merániak), vagy egy olyan - kizárólag a saját „fajtából” származó - elitet tűrt meg a rendszer, amely az önmaga fennmaradását hivatott biztosítani, és minden más feltörekvést csírájában elfojtott, eltiport, megsemmisített.

Mi történik napjainkban, kérdezhetjük jogosan e rövid, nagyon vázlatos történelmi kitekintő után? A mai magyar országvezetés egyértelműen a saját, határoktól függetlenül magyar nemzeti elit kialakításában elkötelezett. De ez a nemzeti elkötelezettség egyben teljesen európai is hisz egyidejűleg és azonos mértékben az anyaország határain belül élő nemzetiségek számára - mint egyenrangú magyar állampolgároknak - ugyanazt a felemelkedési lehetőséget (de felelősséget is egyben) biztosítja. Mert e két fogalom csak együtt járhat, csak együtt lehet sikeres. Ha csak a szűkebb régiókat nézzük, a békési-sarkadi-mezőgyáni Barkász Sándor által elindított és a Szeged-Csanádi püspökség és a Békés Megyei Önkormányzat által támogatott Delta Akadémia is ezt a szűrést, merítést és képzést célozta meg. Ez az az akció mára Erdélybe is átnyúlt, ahol mintegy nyolcezer fiatal „mértek” meg, és idéntől már ők is aktív részesei - s majd otthon haszonélvezői – lesznek a délkelet-magyarországiakkal együtt ennek a képzésnek. Nagyszerű gondolat és tett.

Végül még egy záró gondolat. A valódi kiválóságosokat, kik okosan és felelősen tesznek majd a közjóért egyrészt tehát a mindenkori országvezetés - amely most szerencsére nemzetben is gondolkodik - neveli ki, másrészt viszont mi, az említett pórok vajúdjuk ki magunkból. Mert mi is a közjót akarjuk, s persze ezáltal kicsit a magunkét is. Ennek a szimbiózisnak, kölcsönösen gyümölcsöző együttélésnek a sine qua non (azaz el nem hagyható) feltétele az az axióma (értsd vitathatatlan igazság), mely szerint nélkülünk nincs elit, de elit nélkül mi is csak birkanyáj vagyunk, de az elit sem megy semmire, ha a belőlünk való kinövés után önállóan, gyökértelenül - azaz nélkülünk - akar csak úgy létezni, önösen, bele a világba.

S, hogy e fenti eszmefuttatásnak mi köze van a gyógyításhoz? Sok. Igaz, első sorban a gyógyítókhoz, az orvosokhoz van. Mert, ha visszatekintünk a múltba, vagy akár ha a mát nézzük, az orvostársadalom a mindenkori elithez tartozott és tartozik. Akár, mert barát, akár, mert ellenség, akár, mert kicsit tartanak tőlük, de megkerülhetetlenek.

Megkerülhetetlenek vagyunk tehát, mely státus rangos, de kötelez is.